

อาทิตยที่ 33 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 25:14-30 หรือ 25:14-15, 19-21

¹⁴“อาณาจักรสวรรค์ยังจะเปรียบได้กับบรูษผู้หนึ่งกำลังจะเดินทางไกล เรียกผู้รับใช้มา มอบทรัพย์สินให้ ¹⁵ให้คนที่หนึ่งห้าตะลันต์ ให้คนที่สองสองตะลันต์ ให้คนที่สามหนึ่งตะลันต์ ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วจึงออกเดินทางไป ¹⁶คนที่รับห้าตะลันต์รับนำเงินนั้นไป ลงทุน ได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์ ¹⁷คนที่รับสองตะลันต์ก็ได้กำไรมาอีกสองตะลันต์เช่นเดียวกัน ¹⁸แต่คนที่รับหนึ่งตะลันต์ไปซุกดหลุมซ่อนเงินของนายไว้ ¹⁹หลังจากนั้นอีกนาน นายของผู้รับใช้ พวกนี้ก็กลับมาและตรวจบัญชีของพวกเขา ²⁰คนที่รับห้าตะลันต์เข้ามา นำกำไรอีกห้าตะลันต์มา ด้วย กล่าวว่า ‘นายขอรับ ท่านให้ข้าพเจ้าห้าตะลันต์ นี่คือเงินอีกห้าตะลันต์ที่ข้าพเจ้าทำกำไรได้’ ²¹นายพูดว่า ‘ดีมาก ผู้รับใช้ที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อย เราจะให้เจ้าจัดการในเรื่อง ใหญ่ ๆ จงมาร่วมยินดีกับนายของเจ้าเถิด’ ²²คนที่รับสองตะลันต์เข้ามารายงานว่า ‘นายขอรับ ท่านให้ข้าพเจ้าสองตะลันต์ นี่คือเงินอีกสองตะลันต์ที่ข้าพเจ้าทำกำไรได้’ ²³นายพูดว่า ‘ดีมาก ผู้รับใช้ที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อย เราจะให้เจ้าจัดการในเรื่องใหญ่ ๆ จงมาร่วม ยินดีกับนายของเจ้าเถิด’ ²⁴คนที่รับหนึ่งตะลันต์เข้ามารายงานว่า ‘นายขอรับ ข้าพเจ้ารู้ว่าท่าน เป็นคนเข้มงวด เก็บเกี่ยวในที่ที่ท่านไม่ได้หว่าน เก็บรวบรวมในที่ที่ท่านไม่ได้ไถพรวน ²⁵ข้าพเจ้ามีความกลัว จึงนำเงินของท่านไปฝังดินซ่อนไว้ นี่คือเงินของท่าน’ ²⁶นายจึงตอบว่า ‘ผู้รับใช้เลว และเกียจคร้าน เจ้ารู้ว่าข้าเก็บเกี่ยวในที่ที่ข้ามิได้หว่าน เก็บรวบรวมในที่ที่ข้ามิได้ไถพรวน ²⁷เจ้าก็ ควรนำเงินของข้าไปฝากธนาคารไว้ เมื่อข้ากลับมาจะได้ถอนเงินของข้าพร้อมกับดอกเบี้ย ²⁸จง นำเงินหนึ่งตะลันต์จากเขาไปให้แก่ผู้ที่มีสิบตะลันต์ ²⁹เพราะผู้ที่มีมาก จะได้รับมากขึ้น และเขา จะมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่มีน้อย สิ่งเล็กน้อยที่เขาจะมีก็จะถูกริบไปด้วย ³⁰ส่วนผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ จงนำไปทิ้งในที่มืดข้างนอก ที่นั่นจะมีแต่การร่ำไห้คร่ำครวญ และขบฟันด้วยความขุ่นเคือง”

ตะลันต์เป็นหน่วยวัดน้ำหนัก หนึ่งตะลันต์ของกรีกหนัก 20.4 กิโลกรัม ส่วนของฮีบรู หนักกว่าคือ 34.2 กิโลกรัม มูลค่าของเงินหนึ่งตะลันต์จึงขึ้นอยู่กับประเภทของเหรียญว่าเป็น เหรียญทอง เหรียญเงิน หรือเหรียญทองแดง

หากเป็นหนึ่งตะลันต์ของเหรียญเงินซึ่งนิยมใช้กันในสมัยนั้นจะมีมูลค่าประมาณ 15,000 บาทซึ่งเมื่อสองพันปีก่อนต้องถือว่ามากเกินพอ

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าตัวเองของอุปมาเรื่องเงินตะลันต์คือ “ผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์” ซึ่งนำ เงินของนายไปฝังดินซ่อนไว้

สำหรับพระเจ้า “ผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์” ก็คือบรรดาธรรมาจารย์และฟาริสี เหตุว่า พวกเขา นำธรรมเนียมปฏิบัติและคำสอนที่พระเจ้าประทานผ่านทางโมเสสและบรรดาประกาศกไปฝัง

ดินไว้ โดยไม่พยายามพัฒนาปรับปรุงให้เหมาะสม เพื่อผู้ที่ต้องการแสวงหาพระเจ้าจะได้มีความหวัง กำลังใจ และมุ่งหน้าไปหาพระองค์

พวกเขาทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติและคำสอนของบรรดาประกาศกกลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์เสมือนพระเจ้า แล้วสร้างกำแพงป้องกันทั้งสองสิ่งจากการเปลี่ยนแปลงแก้ไข โดยหวังว่าจะนำส่งคืนพระเจ้าในสภาพเหมือนเดิม

ผลคือ ประชาชนถูกปิดกั้นไม่ให้รู้จักพระเจ้าและความรักของพระองค์ พวกเขาจมอยู่ในความมืดมนของคำว่ากฎ กฏ และกฎ... ผู้นับถือศาสนาถูกทำให้เป็นอัมพาตและหยุดนิ่งจนไม่อาจเคลื่อนไหวไปหาพระเจ้าได้

แต่ความคิดของพระเยซูเจ้าคือ “ไม่มีศาสนาใดที่สอนให้ประชาชนหยุดนิ่งได้โดยไม่ต้องเคลื่อนไหวหรือไม่ต้องเสียง”!

พระองค์เองถึงกับยอม “เสียงเอาชีวิตเป็นเดิมพัน” บนไม้กางเขนเพื่อนำมนุษย์กลับมาคืนดีกับพระเจ้า

เพราะฉะนั้น เราเองก็ต้องเสียงก้าวออกไปสู่ชีวิตที่ดีกว่าเสมอ ไม่ใช่ฝังตัวเองอยู่ในหลุมหลบภัยใต้ดินระหว่างรอยการเสด็จกลับมาขององค์พระคริสตเจ้า....!!

เว้นแต่เราคือผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์คนนั้น....?!

นอกจากนั้น อุปมาเรื่องเงินตะลันต์ยังสอนเรามากกว่า

1. **พระเจ้าทรงประทานพระพรแก่เราแตกต่างกัน** บางคนอาจได้ห้าตะลันต์ บางคนสองตะลันต์ ในขณะที่บางคนอาจได้เพียงหนึ่งตะลันต์

กระนั้นก็ตาม ประเด็นสำคัญไม่ได้อยู่ที่เรา “ได้เท่าไร”

หากแต่อยู่ที่เรา “ใช้อย่างไร”

พระเจ้าไม่ทรงเรียกร้องให้เราทำในสิ่งที่ทำไม่ได้ แต่สิ่งใดที่เราทำได้ พระองค์ทรงหวังให้เราทำสิ่งนั้นอย่างเต็มที่

เราอาจได้รับไม่เท่ากัน แต่ทุกคน “พยายามเต็มที่เท่ากัน” ได้!

แล้วพระองค์จะประทาน “รางวัลเท่ากัน” แก่ความพยายามเต็มที่เท่ากัน ดังที่ทรงตรัสแก่ผู้รับใช้ทั้งสองคนด้วยคำชื่นชมเดียวกันคือ “ดีมาก ผู้รับใช้ที่ดีและซื่อสัตย์... จงมาร่วมยินดีกับนายของเจ้าเถิด” (มธ 25:21, 23) ทั้ง ๆ ที่จำนวนเงินตะลันต์ที่ทั้งสองคนนำมาคืนจะต่างกันถึงสองเท่าครึ่งก็ตาม (5 และ 2 ตะลันต์ตามลำดับ)

2. **รางวัลคืองานที่มากขึ้น** พระเยซูเจ้าตรัสกับผู้รับใช้ที่ดีและซื่อสัตย์ว่า “เจ้าซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อย เราจะให้เจ้าจัดการในเรื่องใหญ่ ๆ” (มธ 25:21, 23)

บางคนอาจแปลกใจว่าทำไมพระองค์จึงไม่ให้พวกเขาพักเหนื่อย ?

ใช่ ฟังเณร ๆ ดูเหมือนพระองค์จะไม่มีเหตุผล แต่เราต่างต้องการรางวัลที่ใหญ่ขึ้นเหมือนกันทุกคนมิใช่หรือ ? เรามิได้ทุ่มเททำงานหนักเพื่อให้ลูกค้าเพิ่มขึ้น ไบสังสินค้าเพิ่มขึ้น สัญญาจ้างงานเพิ่มขึ้น หรือตำแหน่งหน้าที่การงานสูงขึ้นดอกหรือ ?

เพราะฉะนั้น งานที่เพิ่มขึ้นและความรับผิดชอบที่มากขึ้น จึงเป็นรางวัลอันยิ่งใหญ่สูงสุดที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่ผู้รับใช้ที่ดีและซื่อสัตย์ของพระองค์ทุกคน

3. **โทษเกิดจากการไม่พยายาม** ผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์ถูกลงโทษมิใช่เพราะทำเงินสูญหาย แต่เพราะเขาไม่พยายามนำเงินนั้นมาใช้ต่างหาก

หากเขาเสี่ยงนำเงินจำนวนนี้ไปลงทุน แล้วขาดทุนไม่มีเงินคืนนาย นายคงไม่โกรธและลงโทษเขาหนักเท่านี้

ด้วยเหตุนี้ คนที่ชอบหลีกเลี่ยง “ความพยายาม” โดยมักพูดออกตัวทำนองว่า “ผมพูดไม่เก่ง”, “ผมไม่มีความสามารถ”, “คุณไปติดต่อคนอื่นดีกว่า” คงต้องหันกลับมาทบทวนความคิดและบทบาทของตนเองเสียใหม่

เพราะอย่างไรเสีย “คนละไม้คนละมือ” ย่อมดีกว่า “มือใหญ่มือเดียว” อยู่แล้ว !

4. **“ผู้ที่้มามากจะได้รับมากขึ้น แต่ผู้ที่มีน้อย สิ่งเล็กน้อยที่เขามีก็นำไปถวาย”** (มธ 25:29)

หลักการนี้ดูเหมือนจะโหดร้าย แต่นี่คือความเป็นจริงในชีวิตของเรา !

หากเรามีความสามารถในการเลี้ยงหมู ปลูกผัก ถักอวน จับปลา ทำนา เล่นกีฬา หรือร้องเพลง แล้วยิ่งทุ่มเทใช้ความสามารถเหล่านี้มากเท่าใด เราจะมีมีความเชี่ยวชาญเพิ่มพูนมากขึ้นเท่านั้น

ตรงกันข้าม หากเราไม่ค่อยสนใจในสิ่งที่ได้กล่าวมา แล้วยังไม่พยายามใช้หรือฝึกฝนให้มากขึ้น ความเชี่ยวชาญที่มีอยู่เพียงน้อยนิดก็จะพลอยสูญสิ้นไปด้วย

บทเรียนสำหรับชีวิตของเราจึงสรุปได้ว่า

“หนทางเดียวในการรักษาพระพรของพระเจ้าไว้ก็คือ จงใช้พระพรนั้นอย่างเต็มที่เพื่อพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์” !